

הפקודה המדינה אותי מתפקידי הפקודה היתה כתובה בעברית ובערבית. קראתי אותה ואמרתי: תודה רבה. אחד הקצינים אמר לי: יאללה, למה אתה מחכה? שניים מהם ליוו אותי במדרגות. כשהגעתי לרחוב ראיתי שאני מוקף חיילים. אחד הקצינים אמר לי: למה אתה עומד כאן? לך הביתה!

זו היתה דרך גרועה מאוד להדיח אותי מתפקידי. יכול לשלוח לי את הפקודה בידי שוטר. אבל לא. הם ניתקו את כל הרחובות. הקיפו אותנו בחיילים, ממש כמו הפיכה צבאית.

התחלתי ללכת הביתה ברגל. במיקרה עבר חבר במכוניתו. הסיע אותי. כעת אני יושב פה עם אנשי המועצה ואנשי-הציבור.

באופן עקרוני לא ניעור בשירותי-העירייה. כל זמן שיושב שם פקיד של מילסון נאסוף את האשפה לבדנו. נשתדל להסתדר. ברור שבאופן טבעי נילאץ להפסיק את בניית הכבישים והמדרגות. נילאץ להפסיק את הבנייה מליון שרשינות הבנייה צריכים להינתן עליידי העירייה. אנשים לא יבקשו רשינות ותעודות. ה' אנשים אמורים: לעולם לא נדרוך על מדרגות העירייה, כל זמן שהצבא שם. באלי-בירה יש 25 אלף תושבים, רובם מוסלמים. אורי אברני אמר לטאויל כי מילסון העלה את אלי-בירה על המפה. טאויל איש עדין בעל מבט עצוב משיב: "אלי-בירה הייתה תמיד על המפה, אבל בשקט. עיריית אלי-בירה הייתה העירייה ה' טובה ביותר בגדה המערבית. העירייה היחידה שלא לקחה אגורה אחת מהישרא' לים. הישראלים עצמם אמרו לי לא-אחת שעיריית אלי-בירה היא עירייה למופת.

מה שחשוב כעת הוא שכולנו, כל ראשי-הערים, נהיה בעלי החלטה אחת, ללא כל חילוקי-דעות. אם יחליטו ראשי הערים להתפטר — שתהיה זאת החלטה משותפת. אם יחליטו לא להתפטר — שגם זאת תהיה החלטה משותפת. שלא יתגלעו בינינו חילוקי-דעות."

אני שואלת לדעתו על אליאס פרייג, ראש עיריית בית-לחם, המביע לא אחת דיעות השונות מדעת יתר ראשי-הערים, והוא משיב: "אליאס פרייג היה חבר שלנו. עד היום הוא שותף להלך-המחשבה שלנו, לעקרונות שלנו, אך הוא נוקט בטקטיקות שונות."

האם פרייג מבודד? אני לא חושב שהוא מבודד. אנחנו לא יכולים כעת לבקר אחד את השני. כל הקשר בינינו הוא טלפוני. פרייג מעדיף לחשוב בדרך, ויש לו דרך-חשיבה שונה, דרך-פעולה שר' נה. אבל בסך הכל הוא מאמין באותם הדברים שכולנו מאמינים בהם."

כמו אל

בהמות

אחד האורחים בחדר מספר כי יש לו חנות ברמאללה. נוצר מצב אבי סורדי עם הטלת ההסגר על רמאללה ואלי-בירה, אין האיש רשאי לעזוב את אלי-בירה, ויחד עם זאת דורש ממנו הצבא לפתוח את חנותו ברמאללה. טאויל, שהוא רוקח במיקצועו, מספר כי הטלפון היחיד הפועל באזור-מגוריו הוא הטלפון שלו. כל הטלפונים האחרים מנות' קים כבר מזה שבוע, ואנשי משרד-התיקשרות טוענים כי אחד הכבלים נקרע. לאיברהים טאויל יש דיעה שונה: "הם ניתקו את הטלפונים במכוון שנתנו לטלפון היחיד, הפועל באזור הוא עכשיו הטלפון שלי, שיש בו האזנה."

הבעיה של הישראלים היא שנתגים בנו כאילו היינו בהמות, שצריכות להר' שוב על כל דבר. יש סר! אני ראש-עיר, הם קראו לי שלושה-ארבעה פעמים, רק כדי לתת לי הוראות ופקודות. מעולם לא קראו לי לשיחה בבעיות-העיר. מתייח' סים אלינו כאילו לא היינו בני-אדם. כאי' לו היינו חיות שלא צריכים להתחשב ב' רגשותיהן."

אנחנו נפרדים מאיברהים טאויל ונוס' עם חזרה לתל-אביב. שענה אחת בלבד מרמאללה — עולם אחר לגמרי. בתי-המלון שלאורך רחוב-הירקון מוארים. יש פקק-תנועה ליד רחוב יורדי-הסירה. במלון הילטון בתל-אביב נערכת מסיבת-קוקטייל לכבודו של האופנאי האמריקאי רוי האל' סטון. בחוטיאון תל-אביב מתקיים מפעל-הכוכרה של להקת-הרוק בניו. שבעה אחת של נסיעה. שני עולמות. איזה אבסורד!

שרית ישי צלום: ענת סרגוסטי

יומיים לפני

שנתגלחה גופתה,

נעצר סוטה-מין

שנמפל אל ילדה,

באיזור שבו נעלמה

נאוה אלמליח

ל עקב זרח (60), שבבוקר יום השני יצא, כהרגלו, לריצת-בוקר לא תיאר לעצמו את הזוועה שתגלה לעיניו. כשר' חלף ליד חוף-היצוק בקירבת הקאנטרי-קלב, נתקלה רגלו לפתע בחבילה. "חבר שלי, שרץ איתי, אמי לי שזה ליכלוך שמישהו זרק, אבל היתה לי הרגשה שזה משהו אחר." סיפר בהתרגשות. הוא הת' כוסף, פתח את שקית-הניילון, ובתוכה ראה דבר מה עטוף בנייר עיתון. סקר' נותו התעוררה, הוא הסיר את הנייר, ואז קפא על מקומו. לעיניו התגלה מחזה אימים. "ראיתי

דגל איש המעבדה לזיהוי פלילי נושא בשקית-הניילון חלק מרגל הילדה, שנמצא בחוף-הנכים.

גבות, ראיתי עיניים, ראיתי שיניים. זה היה נורא. לפני העיניים שלי היה מונח ראש של ילדה יפה. רק ראש בלי גוף." זרח ראה כבר דברים נוראיים בימי חייו. בימי מלחמת העולם השנייה נשא על גבו גברים פצועים וגם גוויות. אך מחזה שכזה עוד לא ראה מימיו.

נערה

או ילדה

כבר 20 שנה שהוא יוצא מביתו בגיב' צעתיים לחוף-הים לריצת-בוקר ושחיה. את הבוקר הספורטיבי הוא מסיים במשי' חק מטקות או טניס עם חבר. "זיהיתי מייד שאלה הפנים של היל' דה מבתיים שהלכה לאיבוד. ראיתי תצ' לום שלה, שהתפרסם בעיתונים." הוא מיהר עם חברו אל הטלפון הציבורי הר' קרוב ביותר והזעיק את המישטרה. תוך עשר דקות הופיעה בחוף ניידת מישטרה. שני שוטרים מיהרו לרדת ל' מקום, שעליו הציב הספורטאי הקשיש. הם הציצו בשקית ונרתעו. גם הם טרם ראו כמראה הזוה. הפאתולוג המשטרה. שבא מייד אחריהם, שמר, לעומת-זאת, על קורירות. הוא אסף את החבילה ולק' חה עימו למכון לרפואה משפטית באביר

נעדרת:

נאוה אלמליח

ראבס 15 בת-ים

תאורה: גיל 11 שנה

גובה 1.35 מ'

לבשה: מכנסי קורדרוי בורדו

חולצה קטיפה אדומה

נעליים לבנות עם עטורי זהב

ראת הילדה

המורה

סופי מאיר, מחנכת הכיתה שבה למדה נאוה, משוחחת עם תל' מידיה אחרי שנודעה להם הבשורה המרה. היא פגשה את הילדים, שהמתינו סמוך לבית-המישפחה, אחרי ששבה מביקורי-תנחומים אצל הוריה של נאוה.